

dimenge - 8 d'Agost del 1937.

Estimat Joan: ahir vaig haver de flegar de llegir els teus versos precisament perquè sentia venir les conques. No era que t'hi deixés desordre perquè ni havia tingut molta cura; però ni vaig tenir temps de repassar-ho tot, ni de posar-te ~~ni~~ dues ratlles com ara el meu propòsit així que vaig haver fulletat el primer volum.

Vaig adonar-me que havia sigut molt indiscret forçant-te a que me'ls deixessis i possiblement tampoc no els havia acabat encara que ni heques tingut temps, almenys sense haver-te de manar penes de nou.

Vaig trobar-ne molts de caurrats, molts que no conecia i d'aquí el

meu exemplar) i me n'hi van factar
alguns que coneix i que tinc.

Es et vell dir nos dels que veig lle-
gir per primera vegada perquè em fa
l'efecte que he fet una filtració més
i ja n'estic perseguida. Faian tant
gorg, Pràrie, em tan temptadors que
qualcvol se'n sap estar... Aquell poema
que em sembla que es deia "Adam",
com em veia barrejar lo haput de lle-
gir tan de pressa! Et doncs la rasi-
tal com els teus tu estau molt bo i
fan molt bonic. Esperari encara que
sigui cent anys, mentre un dia s'alta
et recordis de mi: te moment estau
ben contenta que em deslliguesis de
les castes els que tinguis l'amabilitat
tat d'eviar-me. No saps pas quin
conflicte tan espantós em planteja.
He de fer mes crida, darrunt dels so-
res, mes aires en el plec dels ver-
sos... que se pò. f'encara no me'n
mato.

2

Estic una mica trista per la teva car-
ta d'ahir. Potes t'explicar, si t'ho
dic - jo et prego que no ho facis - però
és la carta més incòmoda que he lle-
git de tu. Un veig quedar tan por-
flesa que cal que em tregues aquest
mal efecte de sobre i t'ho digues. Jura
quina si em va ~~ser~~ preocupar que no
la puelis llegir dues vegades, jo que
ocostumo llegir les teves paraules segun-
des, quan me la llegeix, i m'heu quan-
tes més entre dia? Va quedar-se al
meu costat però me la mirava de
mal ull, com si no fos per mi. I a
pesar de tot, reconec que no m'hi fa
pas per tant: que si hagués pensat
més mica el que feia el dia que
et veig escriure aquella carta tan avo-
luntada, hauria trobat la teva conteste
la cosa més natural d'aquest món,
encara que no hagués correspost a la
meua intenció. Però no pensava res,
anava escrivint d'esma el que em

passava pel cap sense pensar en les
conseqüències. Et vau explicar el som-
ni perquè m'havia fet molta im-
pressió i encara em pesava i em ven-
tia clavada al meu d'aquella manera,
veia els teus ulls, tan espavillats i em
sentia esculpida. De la teua mirada
tan diferent de com jo la veig ren-
tre, no materialment, sinó en sentit
figuratiu, i del meu gest de protesta
en despertar-me esculpida, com tu
tan bona persona com sempre per mi.

Oh, Pròxim, no pensaries mai que
et contava allò per ficar-me on no
em demanen, més quan es tracta
d'una cosa que em repugna com
no et pots imaginar. Finc pro-
funda amb el meu jardo interior,
per certitud no es miran el de
l'altre gent. I si en el meu molts
vegades m'hi expauec als altres, que
m'hi que no fa en els altres?

Quia per una banda per l'altra
la teua ^{segona} interpretació també no em

plans, és molt més forçada perquè es
compreu que la primera, la que en té
més anella més va estar la altra i no
té tampoc una relació tan sòlida
amb el que ja és deus. Del com tu
has exposat si encara se'n diu, te han
sigut fegut de figures, i no heu vingut
Enara hi ha una altra cosa en què
ta segona interpretació, que tampoc no
compreu, o no la compren, no lliga
amb mi: és al parlar, no perquè pot
ser fèiem més conclusions i tot el resum
no vol el papa que ho fets ompli.

In resum, els arguments no es han d'ap-
plicar, o almenys no s'han de voler ni
interpretar perquè ja ho deia aquell sant:
"i lo menes menes son." de tots ma-
neres abans d'acabar i per donar, te
una nova de' aplicació que també
servirà per així, al dir el que ja
ni he pensat, obligada per aquesta ca-
ta cosa.

XXXXXXXXXX

Bona nit, ara continuare' n'és
que puc atrapar el fil. M'exposo i'm
cament a contar-te un nou romanç
perquè es tan tard que potser ja des-
no n'és més ni adormo.

Primerament hi ha la qüestió de
descaçar el tema d'en Pere Botero perquè
no tinc la costum de pensar-lo; em
sembla que si una dia em feig un cop;
no prebi' per mai aquelles meditaciones
que s'acostumen sobre la socorruda
menció de les ànimes; no és per mi.

En canvi pots recordar que farà
ben poc dies que hi havia hagut
un foc molt gros per aquí a la zona,
però encara no he pogut precisar on.

Aquell dia n'hem parlat i hem
buscat els seus rastres amb l'ullera!

Es molt natural que volent-lo con-
tra, agafessim la carretona de calde
on hem vist uns llums aquella
nit. Això em sembla que queda
des. Juan al teu caríssim, és una

de les imatges més clares que tinc d'a-
tu. I he vist cançons i moltes ve-
gades i sempre he notat el teu aire
particular encara que hi estigui acostumat,
de. Algunes vegades he volgut cercar la
teua persona i em faltava moltes, moltes
detalls. Era si precisava la teua cara, en
canvi la trobo desquidada i imagino el
teu pas pel passadís. Quicò no vol dir
que abans d'un cop no em senties per-
rat d'espuma i aquí podria em tro-
bar una altra explicació pel meu som-
ni.

Joan a les maragdes dels teus
ulls, a part d'esser una de les pedres,
per no dir l'única, que m'agrada més.
Feia pocs dies que m'havien fet passar
una tripulça. I l'esperança m'havia
parlat diuenç passat, d'una que era
de la nostra mare i que amb tota
aquesta cosa, segurament hauria passat
a millor vida. Vaig tenir un disgust
molt gros i heu sortit demunt el dia

me'n recordava amb reconeix. Per
què no admets que aquesta mala
impressió que donava d'hiets en
sentir aquella nit? És tan desafortunada?

És estimo molt les margarides i estimo
molt els teus ulls. En sembla que no
els teus verds però el meu amor
per les dues coses, va sobreposar aquesta
imatge. El resultat va ésser caparrós,
no ho nego però per alguna cosa no
era més que un somni.

Pots admetre aquesta imatge, potser,
en deixar-me una mica més tranquil.

És ha progressat però aquella
noia Mahalta? M'agradaria molt per
què per a molt hi canta aquella
vall que em vas desanimar en la teua
primera carta a Girone, i que em
va fer tan feliç. Recordo que em hi
vaig recollir contenta que em havien
ofert un altre on el meu esperit po-
gues reposar. És molt consolador sa.

5
Ser que lluny del níves que no ten d'ús,
ser ten, també pots trobar el teu recer
de pan. Procto, negades gran ni he
sentit, riansa sola, he cecuat aquella
idea tara i hi he bastit un non
refugi d'ocorel amb el meu acciunt
sentimental. I ara m'ha veia mag-
nificada en una causa eucara que no
tingus res que veure amb aquells carta,
en seria feble. Era rica tant que
la deixis, aque, que m'ellegis de non
aquella ten desampia hui de serir te
de qualcom, fra capus fús de deixant
la carta, mentu en prometiess, tan,
per a ella un gran respectu.

Bolonia abans d'acabar formar unes
tin al tema bilalta; però no m'com
posar m'hi perquè tot em fa pover malheur
M'graçaria saber com s'ira notitia

la simplicitat de l'expressió d'un
trencacoll com aquest. Fotes fan
bé d'acabar abans Stendhal perquè
hi trobo guleses que no ajudaran de
moment ja tinc el tema de la
nova cançó. Un tema que no agrari
ja i m'omple de vergonya i que a
penar de tot presenta que és el men
en aquell ca.: .... "il était de ceux qui,
dès qu'on les aime, n'aiment plus."
Vivians, veu com aquella cançó
tan bonica no era per mi? Fotes
aquells epítets no eren involuntà de
cap nivell. Fotes havia d'haver parlat
més seriosament però en veritat ja jutjo
aquella cançó insignificant però no per mi.
Comprens que em trachabris tant pen-
sar que ell, des d'on veu, pugui veure
les coses tal com eren, no tal com jo
les pintava? Vans ara com tots aquells ca-
tes no tenen res de nous? És molt trist
que veu així; però ho és més que el meu
millore amic no em coneix.

Stana mit. C'és solida que fomena a transporta en el meu moment
arri que este trist. Des del meu afeto Pierre.

L'Enriqueta m'acaba de dem el teu llibre. El reteng o els vols estegar?
M'acabow que eu veig posar bona ma-
ra de pressa. da mena hemoptia - no va
dinar més que fins el cant Et!!....

Y per tu me l'has curiat sense
ni un mot, aquest llibre! Fes no
eu dol pas, no et pensis; prefereixo a
quest silenci a tornar a llegir: "he de
fer un immens esforç".

He repassat lleugerament la meua
carta, i al primer cop d'ull ja veig que
s' de les que homis de sentença. A
pensar de tot ja veus que te l'curis.
Sigue indulgent, com fins ara has estat.

Ades.